

Corresponsabilitat

"La diferència és que ara els nacionalistes poden optar per fer el recorregut dels propers quatre anys en solitari o acompanyats, i per tant, els grups de l'oposició també poden participar en aquesta tasca més activament del que ho havien fet fins ara, quan la majoria absoluta els ho impedia. No parlem de coalicions, ni pactes amb uns o amb altres."

Les eleccions autonòmiques del Principat obren sens dubte un nou període en la vida política catalana. Un nou període que té com a principal característica el manteniment d'una majoria nacionalista, vertebrada al voltant de Convergència i Unió, però que a partir d'ara s'haurà de moure en un escenari diferent, sorgit de la pèrdua de la majoria absoluta. Jordi Pujol torna a tenir per cinquena vegada consecutiva la responsabilitat de governar, i l'oposició, després de molts anys, té la possibilitat de participar, col·laborar o si més no fer possible la governabilitat. S'obre per tant un doble joc on les responsabilitats a partir d'ara seran compartides.

La legislatura encara presenta, però, incerteses que no permeten les concrecions que requereix un escenari postelectoral normal. El fet que hi haja eleccions espanyoles el proper mes de març, retarda uns mesos la definició final del marc de joc. L'horitzó espanyol serà incert fins l'endemà. De tota manera, ja comencen a quedar definits els papers que representarà cadascú. La majoria de govern continuarà passant principalment per CiU. Això vol dir que Jordi Pujol continua tenint la responsabilitat de crear un govern eficaç, que continue avançant en el procés de reconstrucció nacional del país, i que continue augmentant les cotes de benestar social. La diferència és que ara els nacionalistes poden optar per fer el recorregut dels propers quatre anys en solitari o acompanyats, i per tant, els grups de l'oposició també poden participar en aquesta tasca més activament del que ho havien fet fins ara, quan la majoria absoluta els ho impedia. No parlem de coalicions, ni pactes amb uns o amb altres, parlem de corresponsabilització.

No seria bo tampoc ni una crispació de l'escenari ni una obstrucció de la tasca decisiva que es desenvoluparà durant els quatre anys vinents. És un perill que sembla bandejat del clima polític català. Aquí no hi ha possible "pacte a l'andalusa": és a dir tots contra la majoria. Entre d'altres coses perquè l'oposició defensa un conglomerat d'interessos, sovint oposats i difícilment l'electorat avalaria maniobres contra natura. L'única temptació de fer un pacte a l'andalusa podria venir d'Alaix Vidal-Quadras, però els interessos d'Aznar no van per aquí. Al contrari, el líder estatal del PP vol aprofitar aquests mesos per fer gestos de col·laboració cap a Pujol, per si de cas. Per tant, Vidal-Quadras també comparteix aquest interès. Per la resta de forces polí-

tiques de l'oposició, la pèrdua de la majoria absoluta vol dir augmentar el grau de corresponsabilització en el govern del país. PSC i ERC en primera instància, però també IC, tenen ara un paper protagonista més important del que havien interpretat fins ara. També CiU haurà de saber com reparteix aquest joc per beneficiar el conjunt del país.

Cada grup adoptarà la forma de col·laboració que considere més convenient per als seus interessos particulars, però caldria des d'ara mateix, independentment del que passe al mes de març, tenir present que aquesta legislatura pot ser decisiva per a la nostra consolidació com a país. Per tant, caldrà un esforç de tothom per aconseguir que Catalunya arribi a les portes de l'any 2000 amb un nivell d'autogovern i de progrés material més alt que l'actual. Tant si des de ponent, després del 31 de març, bufen vents favorables com si no.